

หนึ่ง

‘ครีน...’

ยามจื่อสามเค่อ¹ ท้องฟ้ามืดครึ้ม สายฟ้าคำราม เมฆทะมึนก่อตัวหนาทึบ ประหนึ่งคลื่นใต้น้ำที่กำลังจะซัดโถมราซวงค์ตัวอื้อให้พลิกคว่ำคะมำหงาย

อากาศยามคำคินกลางเมืองหลวงในเดือนสี่ยังคงเย็นยะเยือก เสียงเคาะไม้บนถนนซีเออร์² ดังเป็นจังหวะซ้ำหนึ่งเร็วสาม ฟุ่ผงจากพื้นอิฐที่ดีตลบขึ้นมาตามแรงลมพัดผ่านปลายเท้า ชั้นที่เวรยามบอกเวลาที่ก้าวเท้าไปตามถนนไม่กล้าหันไปมองด้านหลัง กลัวว่าจะเจอภูตผีปีศาจกลางดึกคืน

¹ ยามจื่อตรงกับช่วงเวลาราว 23.00 น. ถึง 00.59 น. ในอดีตแบ่งเวลา 1 วันเป็น 100 เค่อ โดยที่ 1 เค่อ เทียบเท่ากับเวลาประมาณ 15 นาที ยามจื่อสามเค่อเท่ากับช่วงเวลาราว 23.45 น.

² ในเขตพระราชฐานชั้นในมีถนนหลัก 4 สาย เรียก ‘ถนนนางเจีย’ (ถนนสายยาว) ได้แก่ ถนนซีอิ๊ (ถนนทิศประจิมสายหนึ่ง) ถนนซีเออร์ (ถนนทิศประจิมสายสอง) ถนนตงอี (ถนนทิศบูรพาสายหนึ่ง) ถนนตงเออร์ (ถนนทิศบูรพาสายสอง)

ก่อนคืน

ภายในกำแพงสี่ซาด เห็นกระเบื้องหลังคาสีทองอร่ามของวังหลวง ที่มีอายุยาวนานนับร้อยปีเด่นชัด บัดนี้วังหลวงเต็มไปด้วยความโกลาหลอลหม่านเนื่องจากจักรพรรดิแห่งแผ่นดินทรงหายใจแพ่วมาลงทุกที

‘ป้อก...ป้อก...’

‘ตึก...ตึก...’

โถงข้างตำหนักหย่างซิน เสียงใต้ซื่อสวดมนต์หุ้มตัวดั่งกังวาน ขณะเดียวกันก็เร่งรำประหนึ่งห้องฟ้าจะถล่ม แผ่นดินจะยุบตัว บทสวดมนต์ดังไปไกลเพื่อกดข่มความชั่วร้ายทั้งปวงที่ก่อวุ่นขึ้นในมูมมิด แต่กลับเร่งให้ชั้นที่เข้าเวรยามบอกเวลารั่วผีเท้าไปข้างหน้าเร็วขึ้น

นี่เป็นคำคืนที่ผู้คนในวังหลวงมีอาจชมตาหลับได้ แม้จะไม่มีการประกาศชัดแจ้งว่าเกิดเหตุได้ขึ้นกันแน่

คนกลุ่มหนึ่งนั่งคุกเข่าก้มศีรษะต่ำอย่างเงียบเชียบอยู่บนกระเบื้องทองคำกลางตำหนัก สองสาวนำสีน้ำจวงก้วยเฟยและบรรดาพระสนมนางกำนัลจากหกตำหนักชั้นใน³ มาคุกเข่าข้างแท่นบรรทมมังกร ได้ยินเพียงเสียงลมหายใจที่ปนกับเสียงสะอึกสะอื้น ไม่กล้าแม้แต่จะเปล่งวาจาใด ขณะที่หัวใจก็เต้นรัวแรง

หมอลหวงอาวุธหลายรายคุกเข่าลงฝังเข็มข้างแท่นบรรทม ฮ่องเต๋หลงเพิงที่บรรทมบนแท่นบรรทมมังกร ในยามนี้มีพระพักตร์ซีดซีเขียว เหลือเพียงลมหายใจออกแต่ไร้ลมหายใจเข้า ถึงกระนั้นฮ่องเต๋ที่มีพระชนมายุสามสิบเจ็ดพรรษาก็ยังมิบุคลิกฝ่าเผยงามสง่าอย่างบุรุษในราชสกุลฉู่

เวลาล่วงเลยไปครู่ใหญ่หมอลหวงก็ถอนเข็มออก จวงก้วยเฟยที่อยู่ข้างๆ ขยับเข้ามาข้างหน้าด้วยท่าทางร้อนรน ทว่ากลับถูกฮ่องเต๋สาวนำสี

³ ที่ทำหน้าที่ของเหล่าพระสนมและนางกำนัลในเขตพระราชฐานชั้นในของวังหลวง ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก

ถลิ่งตาลีไซ่ จึงรีบชะงักลงในทันที

สองเฮาว่านสี่เก็บสี่พระพักตร์ชุ่นซึ่งกลับคืน ก่อนจะทรงถามหมอลหวง “เป็นเช่นไรบ้าง จะผ่านด่านเคราะห์นี้ไปได้หรือไม่”

หมอลหวงโคลงศีรษะ

อาการประชวรหนักหนาเกินกว่าจะเยียวยาได้แล้ว...ราชวงศ์ต้าอี้ สืบทอดยืນยาวมาเกือบสองร้อยปี ทว่าฮ่องเต้ในสองรัชสมัยที่ผ่านมากลับ มีพระชนมายุไม่ถึงสามสิบห้าปีทั้งคู่

ฮ่องเต้หลงเฟิงขึ้นครองราชย์เมื่อมีพระชนมายุสิบเอ็ดพรรษา พระพลานามัยไม่แข็งแรงมาแต่ยังทรงพระเยาว์ สองเดือนก่อนเริ่มมีอาการ ปัสสาวะเป็นเลือดและขาบวมน้ำ ซึ่งของไตพร่องมานับแต่พระชนมายุยี่สิบ พรรษา ต้องประคองพระอาการด้วยโอสถมาโดยตลอด นำเสียดายที่ชะตาชีวิตสั้นนัก เนื่องจากปฏิบัติราชกิจอย่างหนัก เหตุพิบัติภัยในเจียงหนาน⁴ เมื่อปีก่อนทำให้กัลลัคลุ่มพระทัยอย่างมากจนพระวรกายทรุดโทรมลงอย่างรวดเร็ว

เมื่อเห็นหมอลหวงส่ายหน้า บรรดาพระสนมและนางกำนัลที่คุกเข่า อยู่ก็เผยสีหน้าสลดหดหู่ ก่อนพากันสะอื้นให้ด้วยความโศกเศร้า

“หุบปากให้หมด! ยังไม่ถึงเวลาร่ำไห้” สองเฮาว่านสี่กดสุรเสียงต่ำ ยามตวาด

นางเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับฮ่องเต้หลงเฟิงเมื่ออายุสิบเจ็ดปี เวลานี้ ฮ่องเต้หลงเฟิงกำลังจะจากไป นางเฟิงจะมีอายุสามสิบเก้าปีเท่านั้น หากจะ พุดเรื่องความโศกเศร้าเจ็บปวด คนที่รวดราวที่สุดควรเป็นนาง นางเคย เคยดเค้นฮ่องเต้หลงเฟิงที่รับเพยผิน⁵ หน้าใหม่คนแล้วคนเล่า หรือไม่ก็

⁴ ใช้เรียกพื้นที่บริเวณตอนล่างของแม่น้ำแยงซีในประเทศจีน ครอบคลุมนครเซี่ยงไฮ้ ทางตอนใต้ของมณฑลเจียงซู ทางตอนใต้ของมณฑลอันฮุย ทางตอนเหนือของมณฑลเจียงซี และตอนเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

⁵ ลำดับยศพระสนมของจักรพรรดิ ตำแหน่ง ‘เพย’ มีศักดิ์สูงกว่าตำแหน่ง ‘ผิน’

ประทับค้างที่ตำหนักอื่นหลายวันหลายคืน ยิ่งคิดว่าเขากำลังจะจากไปใน
วัยฉกรรจ์เช่นนี้ ก็ไม่มีผู้ใดจะลืมหวังไปมากกว่านางอีกแล้ว

ทว่าจะลืมนี่ในเวลาไม่ได้ ฮ่องเต๋ไม่มีทายาทสืบทอด จะต้องฉวย
โอกาสตอนที่พระองค์ยังเหลือลมหายใจสุดท้ายรีบตัดลึนใจเรื่ององค์
รัชทายาทโดยไว นางสั่งให้เหล่าสนมนางในจากหกตำหนักชั้นในออกไปเสีย
เหลือเพียงจวงก้วยเพียงจากตำหนักอู้คุน แน่แน่นอนว่าฮองเฮาว่านสี่มีได้ขอบใจ
จวงก้วยเพียงเลยแม้แต่นิด

“ควรหนูนี่ต้องชูเชิงขึ้น ฉันต้องเป็นพี่น้องร่วมอุทรของฝ่าบาท ฉลาด
เฉียบแหลม มานะพากเพียรมาแต่เยาว์วัย ทั้งยังกล้าหาญเก่งกาจเรื่องการ
ศึก หลายปีนี้สร้างผลงานจากการทำสงครามไม่น้อย รับผิดชอบภาระหน้าที่
อันใหญ่หลวงได้ ส่งสารด่วนเรียกตัวเขากลับมาจากแคว้นเกาลี⁶ เดียวนี้
ทว่าก่อนส่งสาร...เรื่องที่เกิดขึ้นในวังหลวง นอกจากพวกเราแล้ว อย่า
แพร่งพรายให้ผู้อื่นรู้เป็นการชั่วคราว” ฮองเฮาว่านสี่ที่ประทับบนเก้าอี้ไม้
จื่อถานสลักลายค้ำดาวเอ่ยพลางเหลือบมองจ้าวจิ้นเชิน โส่วผู้เฒ่า⁷ ที่
ยืนอยู่ข้างๆ

จ้าวจิ้นเชินอายุหกสิบกว่าปี เมื่อได้ฟังเช่นนั้นก็รีบผงกศีรษะรับ ใน
ใจคิดว่า... ‘ฮ่องเต๋ทรงไร้ทายาท หากไม่หนูน้องชายร่วมสายเลือดแล้ว
จะหนูนใครกันเล่า’

จวงก้วยเพียงปาดน้ำตาพลางตอบเสียงแผ่ว “ฮองเฮาตรัสได้ถูกต้อง

⁶ ชื่อเรียกประเทศเกาหลีในอดีต คือช่วงราชวงศ์โครยอ ราวปี 918-1392

⁷ เฒ่าเก้อคือองค์กรที่ตั้งขึ้นเพื่อเป็นหน่วยประสานงานระหว่างขุนนางในราชสำนัก โดย
นับถือเป็นสถาบันสูงสุดในการปกครอง สมาชิกของเฒ่าเก้อคือปราชญ์มหาสำนัก
(ต้าเสวียซื่อ) คัดเลือกจากขุนนางระดับกลาง (ต่ำกว่าเจ้ากรมทหาร) และบัณฑิต
สำนักอันหลิน หน้าที่หลักของเฒ่าเก้อคือกลั่นกรองหนังสือราชการและฎีกาที่จะถวาย
ฮ่องเต๋ รวมถึงมีอำนาจร่างราชทัณฑ์โทษ ทำให้ในทางพฤตินัยสมาชิกของเฒ่าเก้อ
บางคนมีอำนาจเหนือกว่าขุนนางทั่วไป โส่วผู้เฒ่าเป็นขุนนางอาวุโสสูงสุดในเฒ่าเก้อ

แล้วเพคะ แต่อย่าลืมนะว่าชู้ต้อง ซึ่งต้อง และท่านต้องอื่นๆ ยังอยู่ในเมืองหลวง พวกเขาจะยอมรามือหรือเพคะ เกรงว่าชู้ต้องยังไม่ทันกลับมา ราชสำนักก็จะวุ่นวายเสียก่อน ตามความเห็นหม่อมฉัน ในหม่อมราชสกุลมีเพียงอวีชินอ่องที่เป็นโอรสในองค์ไทเฮา เวลานี้ไม่มีผู้ใดจะเหมาะสมไปกว่าเขานักแล้ว”

วาจານี้ทำให้สองเฮาว่านสี่มีสี่พระพักตร์ทะมึนเยือก แยกกลางจากน้ำชาเย็นชืด⁸ สองเตี้ยยังไม่ทันหมดลมหายใจ จวงก๊วยเพยก็รีบร้อนเสนอความคิดแล้ว เสียแรงที่พระองค์โปรดปรานนางมาตลอดหลายปี

ว่ากันตามจริง สองเตี้ยหลงเฟิงมิใช่โอรสในอุทรของไทเฮา ครานั้นผ่านมาหลายปีติดต่อก ไทเฮาก็ยังไม่มีโอรสสักที จึงยอมให้พระสนมสวีฮู่ยมีทายาทสืบทอดแต่สองเตี้ยพระองค์ก่อนแทน ซึ่งก็คือองค์ชายใหญ่ฉู่ชวี หลังจากนั้นแปดปีถึงได้ให้กำเนิดองค์ชายฉู่อ่าง ตอนที่สองเตี้ยพระองค์ก่อนจะเสด็จสวรรคต องค์ชายใหญ่ฉู่ชวีมีพระชันษาสิบเอ็ดปี องค์ชายฉู่อ่างเองก็เพิ่งมีพระชันษาสองปีเท่านั้น เพื่อแผ่นดินราชวงศ์ต้าอี้จึงต้องยกตำแหน่งองค์รัชทายาทให้แก่องค์ชายใหญ่ฉู่ชวีแทน และแต่งตั้งองค์ชายฉู่อ่างเป็นอวีชินอ่อง เปลี่ยนเป็นรัชศก ‘หลงเฟิง’

เวลานี้องค์ชายใหญ่ฉู่ชวีหรือสองเตี้ยหลงเฟิงกำลังจะเสด็จสวรรคต การมอบบัลลังก์มังกรคืนให้แก่อวีชินอ่องฉู่อ่างที่อยู่ในวัยฉกรรจ์ ก็นับว่าเป็นเรื่องสมเหตุสมผลแล้ว

จวงก๊วยเพยหาใช้สตรีผู้ทรงคุณธรรมอะไรไม่ ที่นางเอ่ยออกมาเช่นนั้น ก็เพราะว่าญาติผู้น้องของนางแต่งเข้าตำหนักอวีชินอ่อง เมื่อมีความสัมพันธ์กันญาติเกี่ยวข้อง อย่างไรก็ตามก็ไม่เสียเปรียบอยู่แล้ว

สองเฮาว่านสี่กำลังจะอ้าปากตำหนิ...

“เสียบ...ให้หมด” เสียงความเคลือบไหวดังมาจากแท่นบรรทมมังกร

⁸ เป็นสำนวนจีน เปรียบเปรยว่าเมื่อหมดอำนาจก็ไม่มีผู้ใดให้ความสนใจหรือเคารพยำเกรงอีก

แม้ว่าเสียงนั้นจะแหบพรามาก แต่กระนั้นก็ยังแสดงให้เห็นถึงความขุ่นซึ่ง
อย่างชัดเจน

‘ครีน...เปรี๊ยะ...’

สายสเนื้อมาตพาดผ่านกลางหน้า ขอบฟ้าสว่างราวกับยามทิวาโดย
พลัน ประกายแสงสาดส่องเข้ามาทางบานหน้าต่างแกะสลักของวังหลวง
ทำให้เห็นพระพักตร์ของฮ่องเต้หลงเฟิงที่มีพระชนมายุสามสิบกว่าพรรษา
ที่ซบถอบ ทว่าบัดนี้เริ่มบวมหน้าและปรากฏรอยเขียวช้ำอย่างคนที่ใกล้จะ
สิ้นใจ นึกถึงสง่าราศีในยามที่ยังทรงหนุ่มแน่น เมื่อเห็นเช่นนี้แล้วก็ชวนให้
ทุกซ์ระทม

ทุกคนพลันเงยบเสียงลง ก่อนเหลือบมองไปทางนั้น ดูเหมือนว่า
ฮ่องเต้หลงเฟิงจะทรงใช้แรงมากเกินไป พระองค์อยากจะยกพระหัตถ์ขึ้น
ทว่าก็ไม่สำเร็จ

ฮ่องเต้ว่านสี่ส่งสัญญาณ หมอหลวงก็รีบปรีเข้าไปฝังเข็มให้

ผ่านไปอีกครู่ใหญ่ฮ่องเต้หลงเฟิงจึงตรัส “เงินครองราชย์เป็นเวลา
ยี่สิบหกปี ทำนดูดูแลแผ่นดินด้วยสองมือมาตลอดยี่สิบหกปี ทุ่มเทให้แก่
ราชกิจเสมอมา แต่เสียดายที่สวรรค์ไร้เมตตา ร่างกายอ่อนแอเกินกว่าจะ
ปกครองแผ่นดินให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ ไพร่ฟ้ายังมีอาจลืมนตา
อำปากได้ เรื่องนี้ถือเป็นความผิดของเงิน อวี๋ชินอ๋อง...จู่จู่รู้ธรรมนิยม
ปฏิบัติระหว่างฮ่องเต้กับขุนนางเป็นอย่างดี สุขุมละเอียดรอบคอบ แกรับ
หน้าที่อันใหญ่หลวงได้ หลังจากเงินจากไปแล้ว แค็ก...แค็กๆ...

“เมื่อเงินจากไป เน่ยเก้อและเหล่าขุนนางทั้งหลายต้องภักดีและช่วย
เหลือเขา เพื่อสานต่อสิ่งที่ปฐมจักรพรรดิสร้างมาให้ยิ่งใหญ่เกรียงไกรและ
รุ่งโรจน์ยิ่งขึ้น...”

เวลานี้พระตำริของฮ่องเต้หลงเฟิงแจ่มชัดดี อาจเป็นเพราะรู้ว่า
พระองค์เองเหลือเวลาไม่นาน ช่วงเวลาที่สะลึมสะลือหลับๆ ตื่นๆ อยู่นั้น
จึงทรงใคร่ครวญซึ่งน้ำหนักเรื่องราชกิจไว้ในพระทัยแล้ว

แม้ว่าฉีฉ่องจะเป็นโอรสของพระสนมสี่ผู้ยู่เหมือนพระองค์ แต่อายุของเขายังน้อยนัก ทั้งยังมีอุปนิสัยโพงผาง ตรงไปตรงมา แม้จะเก่งกาจเรื่องการศึก ทว่ายังอ่อนด้อยเรื่องแผนการ หากหนุ่เขาขึ้นเป็นฮ่องเต้ เกรงว่ายากจะสยบบรรดาฮ่องเต้ทั้งหลาย ถึงเวลานั้นก็เห็นว่าคงต้องปลัดดันอวี๋ซินอ่องขึ้นมาแทนอยู่ดี

หากราชาวงศ์ต้าอู่เผชิญกับความโกลาหลปั่นป่วน พระองค์ย่อมเลี่ยงความผิดต่อเหล่าบรรพชนมิพ้น แต่ถ้าหนุ่อวี๋ซินอ่องในเวลานี้ ด้วยอุปนิสัยสุขุมถ่อมตนของอวี๋ซินอ่องที่เห็นมานานปี หากเห็นแก่ความใจกว้างที่พระองค์มีต่อเขาตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา รวมไปถึงการสละบัลลังก์มังกรคืนให้เมื่อพระองค์กำลังจะสิ้นใจ อย่างน้อยอีกฝ่ายก็คงจะเลื้อยหนทางให้ฉีฉ่องอยู่บ้าง อย่างน้อยก็รักษานั่นตรไว้ได้ สำหรับสถานะ ‘ฮ่องเต้’ นี้ แม้ตนไม่เอายากยอมรับ แต่เดิมทีก็ควรเป็นของजूฉ่างมาตั้งแต่ต้น บัดนี้ยกคืนให้เขาก็พอจะบันทึก ‘คุณธรรมและปรีชาญาณ’ ของตนไว้ในหน้าประวัติศาสตร์แผ่นดินได้บ้าง

ระหว่างตรัส ฮ่องเต้หลงเฟิงก็ทรงหอบหนักหลายครั้ง ทั้งที่ได้ชื่อในตำหนักข้างยังคงสวดมนต์เสียงดังกังวาน ทว่าภายในตำหนักบรรทมกลับสงบเสียบเป็นพิเศษ ได้ยินเพียงเสียงลมหายใจของฮ่องเต้หลงเฟิงเท่านั้น

จึงหะหายใจบีบรัดหัวใจแทน น่ากลัวว่าจะหมดลมลงได้ทุกเมื่อ ความรักและความรักดีไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เป็นสิ่งที่โอรสสวรรค์ต้องแบกรับต่อราษฎรทั้งแผ่นดิน หากแบกรับไม่ไหว ทุกอย่างก็จะพังทลายลง

สองเฮว่านสี่มองพระพักตร์ด้านข้างของฮ่องเต้หลงเฟิง น้ำตาไหลหยดลงมา นางพยายามกัดริมฝีปากที่สั่น จากนั้นก็ลุกขึ้นเดินไปด้านนอกตำหนักทั้งที่ดวงตาแดงก่ำ

“ทำตามพระบัญชาของฝ่าบาท...ออกไปรับคนมาเดี๋ยวนี้!” น้ำเสียงของนางอึดอันขุ่นมัวอยู่ลึกๆ ชายแขนเสื้อผ้าไหมถูกขยักจนแน่น ก่อนจะ

เอ่ยด้วยน้ำเสียงเด็ดขาดอีกครั้ง “ถ่ายทอดคำสั่งให้องค์จักรพรรดิหวังหลวงเฝ้า
ประตู่ทั้งสี่ คืนนี้ห้ามผู้ใดเข้าออก ผู้ใดฝ่าฝืนต้องโทษประหารชีวิต คนที่
เกี่ยวข้องรับโทษด้วยเช่นเดียวกัน!”

“กระหม่อมรับพระบัญชา” ชั้นที่อาวุโสจางผู้รับคำ จากนั้นก็ค้อม
กายแล้วรีบก้าวลงบันไดไป

หมอลวงยังคงวุ่นวายกับการฝังเข็ม ไม่ต่างจากชั้นที่และนางกำนัล
ที่ตระเตรียมโอสถกันอลหม่านวุ่นวาย

พระสนมจากหกตำหนักหรือจะกล่าวผลไปไหน พวกนางคุกเข่าเรียง
รายเป็นทางยาวอยู่ด้านนอกตำหนักหย่างซิน คำคืนนี้มีมิติอับแสงไม่ต่าง
อันใดจากชะตากรรมของพวกนาง

ราชวงศ์ต้าอี้มีธรรมเนียมทำพิธีสังเวद्यชีวิต⁹ ผินเพย หลังจากคำคืน
นี้ผ่านพ้นจะหลงเหลือเพียงความสิ้นหวังและความมืดมน

“เฮ้อ...” จางผู้เหลือบตามอง ก่อนจะถอนหายใจออกมาแล้วก้าว
ผ่านไป

“ฮือ...”

อาชวหลายสิบตัวหือตะบึงมายังตำหนักอวี๋ซินอ่องบนถนนซีถึงจื่อ
ในยามราตรี

เวลานี้ล่วงเข้ายามโหล่ว¹⁰ แล้ว เสียงเคาะไม้ดังขึ้นอีกหลายครั้ง ถนน
หนทางว่างเปล่าไร้ผู้คน

ถนนซีถึงจื่อเงียบสงัด ถนนสายนี้เป็นที่ตั้งของตำหนักอ่องทั้งหลาย
ในฮ่องเต้พระองค์ก่อน นอกจากอวี๋ซินอ่องที่เป็นโอรสในอุทรของไทเฮาแล้ว

⁹ พิธีการฝังคนทั้งเป็น ในอดีตเชื่อว่าผู้ตายจะยังมีชีวิตอยู่ต่อไปในโลก จึงต้องฝังสมบัติ
ทรัพย์สินและคนสนิทของผู้ตายโดยการฝังทั้งเป็นเพื่อให้ตามไปรับใช้ผู้ตาย

¹⁰ ช่วงเวลาระหว่าง 01.00 น. ถึง 02.59 น.

ชู้ฉ่องและชิงฉ่องก็เป็นเพียงโอรสในพระสนมเท่านั้น

ตำแหน่งก่องหลายหลังตั้งตระหง่านใต้ผืนฟ้ายามราตรี แต่ดูเหมือนว่าค่าคืนนี้จะไม่เจ้านายในตำแหน่งวีชีนอ่องรายใดชมตาหลับได้ พวกเขาล้วนมีสายข่าวอยู่ในวังหลวง ความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เช่นนี้มีหรือจะหลุดรอดหูตาไปได้ เกรงว่าเวลานี้ต่างคนต่างใคร่ครวญแผนการไว้ในใจแล้ว

เป็นไปตามคาด ชั้นที่อาวูโสจางผู้นางครักษ์วังหลวงหลายสิบนาย มาเยื่อนถึงหน้าประตูตำหนักอวีชีนอ่องไม่นาน แม่กัญแจทองแดงรูปสิงโตบนประตูไม้สีชาดก็ขยับเคลื่อนไหวย ก่อนบานประตูจะเปิดกว้างออก

เหอหรง ชั้นที่ผู้ดูแลตำหนักก้าวปราดๆ มาแยงเรือนหลัก อวีชีนอ่องนั่งอ่างเดินตามมาด้านหลังพร้อมเพื่อนนอกที่สวมคลุมไหล่ บุรุษวัยยี่สิบแปดถึงยี่สิบเก้าปีผู้มีบุคลิกสง่า ทว่าถ่อมตนอยู่ในที่ อวียะบนไบหน้าดูละม้ายคล้ายฮ่องเต้หลงเฟิง รูปลักษณะงามสง่าและเฉยชาอย่างผู้ที่สืบทอดสายเลือดราชสกุลฉู่

หลังจากการระทึกทักหาย สั่งให้ข่าวในเรือนจุดธูปเทียนแล้ว จางผู้กีอ่านราชโองการโดยไม่เสียเวลาสนทนาให้มากความ

“...กระหม่อมนมอรับราชโองการ!” อวีชีนอ่องรับราชโองการสีทองอร่ามด้วยความรู้สึกหนักอึ้งไปทั้งสองแขน

จากนั้นก็ได้ยินเสียงร่ำไห้ของสตรีที่ตั้งมาจากห้องชั้นใน ก่อนสตรีนางหนึ่งที่มีร่างออรชรและท่วงท่างดงามอ่อนช้อยจะปรากฏตัวขึ้น นางกล่าวด้วยเสียงสะอึกสะอื้น “ท่านอ่อง เรื่องนี้ไม่ได้นะเพคะ ท่านเข้าวังไปทูลขอร้องฝ่าบาท...”

เมื่อเอ่ยเช่นนั้นก็ถูกเขาตำหนิ “สตรีเรือนในจะเข้าใจอะไรกัน”

ปากตำหนิ ทว่าสีหน้ากลับไม่มีความไม่พึงพอใจเลยแม้แต่นิด เขาเอ่ยกับจางผู้ “รบกวนจางกงกง ขอให้ข้าเปลี่ยนอารมณ์สักนิด”

“ท่านอ่องมิต้องกังวลไป” จางผู้มองเห็นความระทมในดวงตาของ

อีกฝ่ายแล้วก็อดเปรยในใจไม่ได้ว่า... ‘มิน่าฝ่าบาทจึงทรงหึงคำสั่งเสียเช่นนี้ไว้ ปานนี้ท่านอ่องรายอื่นคงตั้งความหวังไว้ในใจเต็มเปี่ยม จะมีก็แต่เพียงอวีชินอ่องกับพระชายาเท่านั้นที่เป็นกังวลเกี่ยวกับตำแหน่งอ่องของตน’

แม้ในใจจะคิดเช่นนั้น ทว่าสีหน้ากลับเรียบเฉย เขายืนค้อมกายต่ำรออยู่ใต้ต้นสนกลางลานเรือน

ชั้นที่ฝ้าเวรเปิดประตูเรือนชั้นใน จากนั้นก็จุดโคม แสงเรืองรองสอดสว่าง ท่านหญิง¹¹ ้วยสิบขบกับชื้อจื่อวัยเก้าขวบนั่งอยู่ข้างเตียงหลังอันไม้หวางฮวาหลิประดับหินอ่อน เด็กน้อยวัยสี่ขวบนอนอยู่บนเตียง เนื่องจากเจ้าตัวถีบผ้าห่มออกในยามดึก จึงเผยรูปร่างเล็กน่าเอ็นดูให้เห็น ทั้งสามเป็นบุตรธิดาที่ถือกำเนิดจากพระชายาอวีชินอ่อง

จากนั้นโคมไฟถูกทยอยจุดขึ้นในเรือนข้าง ตามมาด้วยเสียงสะอื้นไห้ของเด็กน้อย บุตรชายและบุตรสาวที่ถือกำเนิดจากจางชื้อ...พระชายารอง และอินชื้อ...สาวใช้ห้องข้าง เวลานี้ทุกคนในตำหนักอวีชินอ่องต่างพากันหวาดหวั่นกระสับกระส่าย

ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันมีอุปนิสัยขี้ระแวงแคลงใจอย่างยิ่ง มีพระชนมายุมากกว่าท่านอ่องแปดพรรษา เนื่องจากไทเฮาสิ้นพระชนม์ไปนานแล้ว หลายปีมานี้ท่านอ่องจึงต้องใช้ชีวิตอย่างสำรวมตน แต่งชายารับอนุเหมือนสกุลสามัญทั่วไป มีหรือจะคาดคิดว่าสุดท้ายก็ยังเลี้ยงครวเคราะห์นี้ไม่พ้นอยู่ดี

พระชายาอวีชินอ่องปวดใจปานถูกมีดกรีด เพราะกลัวว่าฮ่องเต้หลงเฟิงจะตัดรากถอนโคน กำจัดบรรดาอ่องเพื่อฉี้อ่องก่อนที่พระองค์จะเสด็จสวรรคต นางทำได้เพียงใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาแล้วกล่าว “เดินทางไปวังหลวงครั้งนี้เกรงว่าคงจะร้ายมากกว่าดี หากท่านอ่องไปแล้วไม่กลับ สตรีและเด็กในตำหนักจะอยู่กันอย่างไร”

¹¹ ตำแหน่งเชื้อพระวงศ์หญิงลำดับที่ 3 ผู้ที่ได้รับตำแหน่งนี้ต้องเป็นพระธิดาในชินอ่องกับพระชายาเอก

อยู่กันอย่างไรร? หากเขาไปแล้วไม่กลับ ท่านอ่องรายอื่นๆ จะมีชีวิตรอดหรือไรกัน

อวีชินอ่องหันหลังกลับ ขบกรามเบาๆ เพื่อสะกดกลิ่นอารมณ์ “ข้าพามบุตรเข้าวัง เห็นแก่เด็กน้อย...เขาอาจตระหนักได้ว่าข้ามิได้มีใจช่วงชิงบัลลังก์ หากล่องเข้ายามเว่ย¹² ของวันพรุ่งแล้วยังไม่มีย่าวคราวข้า เจ้าก็มอบบุตรชายให้พ่อบ้าน ให้พาเขาออกประตูซุ่นเฉิงไปเสีย ส่วนเจ้า...ก็ดูแลตัวเองให้ดี”

น้ำเสียงของเขาทั้งวานทรงอำนาจ สงบนิ่ง และมั่นคง แยกอารมณ์รักโกรธเศร้าสุขไม่ออก พระชายาร่ำไห้โศกเศร้า มองชื่อจื่อคนโตที่อยู่ข้างเตียงสลัดกับบุตรชายคนเล็กที่นอนหลับอยู่บนเตียงด้วยน้ำตาเอ่อลลอบขอบตา

ชื่อจื่อจู่ฉีวัยเก้าขวบคุกเข่าคลานมาอยู่เบื้องหน้าบิดา เขาเงยใบหน้าดวงมั่งขึ้น สะอื้นให้ยามกล่าว “ท่านพ่อพาลูกไปเถิด น่องยังเล็ก ให้เขาอยู่ข้างกายท่านแม่”

อวีชินอ่องยังคงมีท่าที่นิ่งเฉย เพียงแค่เอ่ยกับชายาเสียงเรียบ “เจ้าเลือกเองเถิด จะเลือกคนใดก็เป็นการตัดสินใจของเจ้า วันหน้าอย่าได้ตำหนิข้า”

พระชายามองบุตรชายคนโต ปลายนิ้วขาวเกลี้ยใบหน้าอ่อนเยาว์ของบุตรชายคนเล็ก ก่อนจะตัดสินใจเด็ดขาด อุ้มบุตรชายคนเล็กขึ้นมากอดหอม

“ฝ่าบาทพระทัยคับแคบนัก แต่อาจจะทรงเมตตาเด็กน้อยอยู่บ้าง ท่านอ่องพาลูกไปเถิดเพคะ...ไปหยิบสร้อยทองอายุยืนประดับหยกจากในตู้มาสวมให้ชื่อจื่อหน้อย” นางกล่าวเสียงสะอื้น

“เจ้าค่ะ” สาวใช้รับคำสั่ง

¹² ช่วงเวลาระหว่าง 13.00 น. ถึง 14.59 น.

ฉูโจวนอนหลับสนิท ในความฝันยังเอาแต่คิดถึงจิ้งหรีดที่ตนจับไม่ได้ในยามบ่าย แพนตาหาหนาสั้นไหวเล็กน้อย ไม่รับรู้ถึงการตัดสินใจที่บิดามารดาเลือกให้แก่ตนเลยแม้แต่นิด

พระราชยาสวมสร้อยทองอายุยืนให้บุตรชายคนเล็ก จากนั้นอวี๋ซินอ่องก็เดินเข้ามา เทบจะหลับต้ายามที่อู๋มบุตรชายไป

ชั้นที่อาวู๋โสจางผู้เดินนำกลุ่มคนออกไปด้านนอก

พระราชยาอวี๋ซินอ่องวิ่งตามไปถึงประตูตำหนัก “เข้าพิธีมงคลกับท่านอ่องนับแต่อายุสิบสาม ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาสิบสามปี หากไม่ถึงสถานการณ์วิกฤติคับขันจริงๆ หม่อมฉันจะรอท่านอ่องอยู่ที่ตำหนัก...”

อวี๋ซินอ่องนั่งอยู่บนหลังม้า แผ่นหลังยึดตรง ประหนึ่งไม่ได้ยินวาทะนั้น เขาร้องขึ้นจากนั้นก็สะบัดเส้ใส่มาแล้วควบทะยานมุ่งหน้าสู่วังหลวง

เสียงร้องให้ดังออกมาจากเรือนข้างตำหนักอ่องในท้ายที่สุด

เด็กน้อยในอ้อมกอดเนื้อตัวอุ่น เขาเกิดมาพร้อมธาตุร้อนในกาย กระทั่งมองไม่เห็นชายาอีก อวี๋ซินอ่องจึงวิ่งดวงหน้าเล็งตรงมาชนเข้ามา พลังภูโตใบหน้าข้างหูบุตรชาย หน้าตาตรงมเหลือเกิน ใบหน้ารูปแตงเรียวยาว หางตายกสูงชันเล็กน้อย อายุยังน้อย ทว่ากลับมีรังสีเยือกเย็นสงบนิ่ง ยามนี้วหน้านิดๆ ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าเขาไร้ความอ่อนหวาน

อวี๋ซินอ่องจุมพิตเขา ซ่อนนิ้วที่กดรัดท่อผ้าเกาะกุมแน่นโดยไม่รู้ตัว ‘ครึน...’

อสันนิบาตสายหนึ่งซัดผ่าลงมาจากกลางท้องฟ้า ก่อนหยุดฝนเท่าเมฆลึด ถั่วจะตกเปาะเปาะลงมา อวี๋ซินอ่องใช้เสื้อคลุมกันฝนบังกายตนกับบุตรชายไว้ อู๋มเขาไว้แนบอกตลอดทางไปยังวังหลวง

บุรุษในราชสกุลหนุ่มๆผู้ทุกนามล้วนมีสีหน้าเฉยเมยทั้งสิ้น ชะตาชีวิตเหมือนแผ่นน้ำแข็งบาง มีชีวิตมากขึ้นอีกวันก็เหมือนได้รับรางวัลจากสวรรค์แล้ว

สอง

นอกประตูตงหัว องค์กรฯวังหลวงกองหนึ่งพากันยำเห่าพลาญพร
ลมหายใจเข้าออก นำแปลก บัดนี้ล่วงเข้าเดือนสี่แล้ว อากาศยามค่ำยังหนาว
ยะเยือกบาดผิว

ผู้บังคับหมู่หลี่ฮว่ยอิงแอบหิบบั้นเผลอออกมาหัวหนึ่ง ตอนที่กำลัง
จะลอกเปลือกกิน ช่งเหยียน ผู้บังคับกองพันองค์กรฯวังหลวงก็พลันเหลือบ
เห็นเข้า ก่อนจะตามมาด้วยเสียงที่แค้นออกมาจากลำคอ

สายตาทอดมองเข้าไปในวังหลวง ตำหนักอันกว้างใหญ่ไพศาลให้
ความรู้สึกกดดันและหนักอึ้งอย่างประหลาด จู่ๆ ก็มีคำสั่งให้เพิ่มกองกำลัง
รักษาการณ์ให้มากขึ้นในคืนนี้ องค์กรฯวังหลวงที่ออกเวรแล้วถูกเรียกตัว
กลับมาปฏิบัติงานอีกครั้ง เมื่อไม่ได้นอนหลับพักผ่อนในยามค่ำจึงอดบ่น
พึมพำกันไม่ได้

หลี่ฮว่ยอิงถามช่งเหยียน “พี่ช่ง จัดเวรยามหนาแน่นเช่นนี้ คงมิใช่
ว่าฝ่าบาท...”

คำพูดหลังจากนั้นมิได้เอ่ยออกมา ถึงจะไม่เอ่ย ทว่าใครๆ ก็เข้าใจ

ความหมายเป็นอย่างดี ฮ่องเต้ประจวบพริก ขุนนางน้อยใหญ่ที่ปฏิบัติหน้าที่
ในวังหลวงต่างรู้เรื่องนี้ดี เหล่าชั้นที่ปากเปราะ เพื่อเอาใจและหวังชักจูง
องค์กรกษัตริย์หลวงให้มาร่วมฝ่ายเดียวกันจึงมักจะขาย ‘ข่าว’ จากภายในวัง
หลวงอยู่เสมอ

ซึ่งเหยียนปราชยตายตาเยือกมองกลับไป เขาสวมหมวกเพยเตี้ย¹³
สีดำห้อยพู่แดง ใต้ปีกหมวกคือใบหน้าผมมตบทว่าหล่อเหลา ร่างกายสูง
ใหญ่กำยำ เขาสวมชุดขุนนางชั้นห้า คอปกขาวตัดกับลวดลายกิเลนสีดำสนิท
เข็มขัดรัดเอวสออบ อายูรารยี่สิบห้าถึงยี่สิบหกปี

เขามีชาติสกุลดี บรรพบุรุษเป็นแม่ทัพสร้างชาติผู้ทำความดีความชอบ
ต่อแผ่นดิน แม่บิดาจะสืบทอดบรรดาศักดิ์ตำแหน่งตงผิงโหว แต่ถึงกระนั้น
ก็สำรวมตนอย่างมาก ไม่พะเน้าพะนอบุตรชายให้เห่อเหิมทะเยอทะยาน
เพราะยศศักดิ์ ปล่อยให้เขาได้เข้าร่วมสอบคัดเลือกขุนนางฝ่ายบู๊ด้วยตนเอง
จนกระทั่งถึงบัดนี้ก็ยังมีตำแหน่งเป็นเพียงผู้บังคับกองพันองครักษ์วังหลวง
อุปนิสัยของเขาเป็นกันเองและเข้ากันได้ดีกับผู้ที่ใฝ่บังคับบัญชา

ถึงอย่างไร ไม่ช้าก็เร็วยอมได้เลื่อนตำแหน่งอยู่ดี ทุกคนจึงไว้หน้าเขา
ยอมอยู่ภายใต้การควบคุมของเขา

เขาตำหนิออกมาหนึ่งประโยคยามกำชับสั่งความ “กิจในราชสำนัก
มิใช่เรื่องที่พวกเจ้าจะต้องเป็นกังวล มีหน้าที่ใดที่ได้รับผิดชอบหน้าที่นั้น เกิด
เหตุใดขึ้นมาระวังจะถูกลงโทษ”

เหล่าองครักษ์ถูกเขาขู่จนต้องรีบยืนตัวตรง

สายฝนเทกระหน่ำ เพียงแค่เมื่ยงตัวเล็กน้อยก็เปียกไปทั้งป่า ระหว่าง
ที่กล่าวสายตาก็เหลือบมองไปยังกำแพงวังมุมหนึ่ง หมัวมัว¹⁴ ร่างท้วมวัย
ห้าสิบกว่าปียืนหน้ายื่นตามากวาดมอง ดูเหมือนมีเรื่องด่วนต้องการจะ

¹³ หมวกเกราะโลหะทรงกลม ปีกหมวกล้อมรอบเป็นทรงกลม โดยทั่วไปมีสีดำ สวม
โดยการ ใช้เชือกผูกรัดปลายคาง

¹⁴ คำเรียกแม่นม สตรีสูงวัย หรือนางข้าหลวงอาวุโส

สนทนาด้วย เขาจึงเงยบเลียงลงแล้วย่นหัวคิ้วเล็กน้อย

องครักษ์ได้บังคับบัญชาขยำอมเห็นเช่นกัน หลังจากสังเกตเห็นหน้าท่าทาง
แล้วก็พากันเงยบเลียงลง

รูปลักษณะของซ่งเหยียนหนีไปได้ว่าไม่เป็นสองรองบุรุษคนใดในเมือง
หลวง ทั้งยังมีชาติกำเนิดดี ต่างกับหลานสาวของหนึ่งอ่องผู้เฒ่า เขาแต่งงาน
ช้า อายุล่วงไปแล้วยี่สิบปีถึงเพิ่งมีงานมงคล มีสตรีไม่รู้จักมากนักในเมือง
หลวงที่หมายปองในตัวชายหนุ่ม แต่ถึงกระนั้นเขาก็มิใช่คนเจ้าชู้ นอกจาก
ภรรยาเอกแล้ว ว่ากันว่าก่อนแต่งงานก็มีสาวใช้ห้องข้างเพียงคนเดียวเท่านั้น
ภายหลังก็ยกนางขึ้นเป็นอนุ มีประวัติข้อตรงใสสะอาด

ทว่านับแต่ฤดูร้อนปีกลาย ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อใดที่พบว่าเขาลอบเข้ามา
ในวังหลวงอย่างเงยบเลียงเป็นครั้งคราว ทั้งยังเห็นหม่อมม้วยรายนี้แวะเวียน
มาหาเขาบ่อยครั้ง

แต่ถึงกระนั้นก็ไม่มียศหยาบร่วมงานรายได้เปิดโปง เรื่องพวกนี้เชื่อว่า
ไม่เคยเกิดขึ้นในวังหลวง วังหลวงมากล้นไปด้วยตฤณีเพริศแพรว องครักษ์
พิทักษ์วังหลวงก็ล้วนแต่เป็นชายหนุ่มฉกรรจ์ ทั้งยังมีรูปลักษณะสง่างามนัก
เลี้ยงไม่ได้ที่จะห้วนไหวเลยเถิดไปบ้าง เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าผู้บังคับกองพัน
ซ่งก็จะเข้าไปด้วยเช่นกัน

ทว่าเรื่องควาลมจับเงาไม่มีหลักฐานแบบนี้ ไม่มีใครคิดจะหาเรื่องเขา
อยู่แล้ว ถึงอย่างไรอีกฝ่ายก็มีสถานะสูงศักดิ์ การล่วงเกินมิได้ส่งผลดีแต่
อย่างไรใด เพราะเหตุนี้จึงพากันเบนสายตาไปมองทางอื่นแทน

“ผู้...ผู้บัญชาการซ่ง...” นางข้าหลวงร่างท้วมเรียกอีกครั้ง นางกด
เสียงต่ำแหบพร่า แยกไม่ออกว่าตำแหน่งในองครักษ์วังหลวงสิบสองกอง
นั้นแตกต่างกันเช่นไร

ซ่งเหยียนจำได้ว่าเป็นนางข้าหลวงคอยดูแลหญิงชุนหวิ¹⁵ นามว่า

¹⁵ คำเรียกสตรีซึ่งผ่านการคัดเลือกสาวงามเข้าวัง

เดียวอวี้ จึงจำต้องเดินฝ่าฝนไปหาอีกฝ่าย อันที่จริงในใจกลับไม่มีใครสบายใจนัก

ต้องโทษอารมณ์ชั่ววูบในครานั้น โจนถึงได้พัวพันกับหญิงชุนหวิที่เป็นสตรีบรรณาการจากแคว้นเกาลีได้ ซ้ำยังเป็นสตรีที่แตกต่างจากภรรยาในตำแหน่งหนึ่งอย่างสิ้นเชิง นางอ่อนหวานเหมือนกระแสน้ำที่ไม่เคยได้สัมผัส ภายหลังเหมือนต้องมนตร์ ลุ่มหลงครั้งแล้วครั้งเล่า...กระทั่งเมื่อคิดตัดขาด นางกลับขาดเขาไม่ได้เสียแล้ว พยายามตัดเท่าไรก็ไม่สำเร็จเสียที

โชคไม่ดีเอาเสียเลย นางมีหน้าตางดงาม ทั้งยังนุ่มนวลอ่อนหวานยิ่งกว่ากลับไม่ได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้ นางข้าหลวงชุดใหม่ได้รับคัดเลือกรุ่งแล้วรุ่งเล่า หญิงงามวัยใกล้สิบแปดปีเต็มจะถูกนำตัวไปพำนักที่เรือนพักห่างไกลบนถนนตงตงจื่อ¹⁶ มีเพียงหม่อมม้วนหน้าตาซีริ้วสองรายคอยปรนนิบัติรับใช้

ไม่ได้พบหน้ากันกว่าสองเดือน ไม่รู้ว่าครานี้เกิดอะไรขึ้นอีก...อาจเป็นเพราะอยากเจอเขา...เจอแล้วก็ปรารถนาไม่จบไม่สิ้น เมื่อนึกถึงความนุ่มนวลอ่อนหวานในอ้อมอก อันที่จริงเขาก็โหยหานางไม่ต่างกัน เป็นความปรารถนาที่มาพร้อมกับความเวทนา...หัวใจปั่นป่วนก็เพราะความเห็นอกเห็นใจที่มีต่อนางเมื่อแรกพบ

ร่างองอาจเดินเข้าไป จากนั้นก็ถามเสียนหม้วม้ว “มาพบข้าศึกตื่นด้วยเรื่องใด”

นางข้าหลวงร่างท้วมแซ่เสียนคลุ้มกายด้วยเลือน้ำมัน นางไม่กล้าก้าวรุ่ม กลัวว่าจะสะดุดตามากเกินไป ฟนกระหน่ำสาตรร่าง นางกล่าวอย่างอึกอัก “เกิดเรื่องกับแม่นางเปียแล้วเจ้าค่ะ นางเรียก...เรียกหาท่านเพราะต้องการให้ท่านออกหน้า”

¹⁶ ถนนสายบูรพาทอดยาวจากทิศใต้ไปยังทิศเหนือ เชื่อมระหว่างพระราชฐานชั้นนอกและพระราชฐานชั้นใน

ซึ่งเหยียนตัดบทด้วยการถามกลับว่าเกิดเรื่องใดขึ้น

แววรำคาญใจเล็กน้อยพัดผ่านใบหน้าที่เผยความเย็นชา “ไม่รู้ว่าเย็นชาเช่นนี้มาตั้งแต่เกิดหรือไม่ ทุกครั้งที่มาพบเขาก็จะบ่นหน้าทำท่าทางรำคาญใจไม่มากนักน้อยเช่นนี้ เส้นหม่อมมัวไม่รู้ว่าจะอธิบายด้วยคำพูดสั้นๆอย่างไร จึงจำต้องโพล่งออกมา

“จะคลอดแล้ว คลอดยาก แม่นางเฝียวถามท่านว่าจะเก็บมารดาหรือบุตรไว้...”

สิ่งที่เส้นหม่อมมัวกล่าวเป็นคำพูดของเฝียวอวี๋ อันที่จริงวาทที่เอ่ยออกมาน่าขันนัก เก็บมารดาหรือบุตรแล้วจะอย่างไร เก็บบุตรไว้แล้วจะให้เขาอุ้มกลับไปเลี้ยงที่จวนหรือ เดิมก็เพียงอยากจะหยิ่งเชิงว่าตนมีความสำคัญเพียงใดในใจเขาเท่านั้น หรือไม่ก็เพื่อบอกเขาว่า...ท่านดูเถิด ข้ารักท่านจนสุดชีวิตถึงเพียงนี้ ยอมกระทั่งคลอดบุตรเลี้ยงบุตรีให้ท่าน

‘ครั้น...’

อสนีบาตสายหนึ่งซัดสาดลงมา ดังสะท้านไปทั่วทั้งวังต้องห้าม ซึ่งเหยียนได้ยินคำพูดของนางข้าหลวงเส้นไม่ชัดเจนเท่าไรนัก

“คุณชายใหญ่ คุณชายใหญ่ขอรับ...” บ่าวรับใช้ในชุดสีครามรายหนึ่ง กวักมืออยู่ริมประตูวัง อาจเป็นเพราะร้อนใจเกินไป ทั้งยังคุ้นเคยกับองครักษ์รอบด้านดี จึง गरวมแล้ววิ่งเหยาะๆ มาหยุดตรงหน้าเขาก่อนกล่าว “คุณชาย ฮูหยินน้อยจะคลอดแล้วขอรับ! หมอตำแยบอกว่าทารกไม่กลับหัว ฮูหยินน้อยเจ็บจนร้องคราง นางเอาแต่ตะโกนเรียกกหาท่าน เกรงว่าน่าจะคลอดยาก นายท่านจึงสั่งให้ข้ามาตามท่านกลับไปด่วนขอรับ!”

คลอดยาก? ตอนออกจากจวนมายังดีๆ อยู่ เพิ่งจะผ่านไปเพียงหนึ่งชั่วยามเท่านั้นเอง...

เขาหวนนึกถึงภรรยาผู้อ่อนหวานของตน แค่คมปิ่นสะกิดปลายนิ้ว ยังเจ็บปวดอยู่ครั้งก่อนวัน คิ้วรูปดาบที่เข้มน้ำหนักก็ขมวดเข้าหากัน โดยไม่รู้ตัว

ในเวลาเดียวกันนี้ ม้าของอวีชินอ่องก็มาถึง ฝนยังคงตกกระหน่ำ เมื่อเห็นเด็กน้อยในอ้อมแขนของอวีชินอ่องที่อยู่บนหลังม้า เขาก็รีบผละจากคนทั้งสองแล้วเดินตรงเข้าไปหา

คนที่อาวุโสจางฝูกระโดดลงมาจากรถม้า ช่งเหยียนค้อมกายคารวะจางฝูกล่าว “ฝนตกไม่หยุด ดูเสื้อจื่อจื่อให้ดูสิ รีบล้างให้คนเตรียมเกี่ยวมาสองหลัง”

“อ้อ...” ฉูโจ้ววัยสี่ขวบร้องครางขณะฝน ทำท่าจะล้มตาคืน อวีชินอ่องลูบหลังของบุตรชายคนเล็กด้วยความเอ็นดู

ช่งเหยียนมองภาพบิดากับบุตรคู่นั้นแล้วหัวใจก็อ่อนโยม เขายกมือคารวะพลางกล่าวด้วยสีหน้าเรียบเฉย “เตรียมเกี่ยวอุ่นให้ท่านอ่องกับจื่อจื่อแล้วขอรับ เดินทางเข้าวังในตอนนี้ได้เลย”

อวีชินอ่องมองเขาแวบหนึ่ง นึกชื่นชมที่เวลานี้แล้วอีกฝ่ายยังกล้าแสดงไมตรีต่อตน เขาค้อมกายแล้วอุ้มบุตรชายเข้าไปนั่งในเกี้ยวอุ่น

เส้นหมิวม้าที่ยืนอยู่ใต้หลังคากำแพงวังมองภาพนั้น เมื่อนึกถึงน้ำเสียงเมื่อครู่ของช่งเหยียน รวมไปถึงคำพูดของบ่าวรับใช้ชุดสีครามก็จำต้องถอนเท้ากลับไป สตรีสองนางถึงกำหนดคลอดพร้อมกัน เช่นนี้แล้วจะยังทำเช่นไรได้อีกเล่า

ช่งเหยียนสั่งความบ่าวรับใช้ในเรือนเรียบร้อยแล้ว เดิมตั้งใจว่าจะหันมาสอบถามเส้นหมิวม้า ว่าเมื่อหันกลับมา อีกฝ่ายกลับไม่อยู่ตรงนั้นเสียแล้ว จึงคิดเพียงว่าแม่นางเฝียวเฝ้ารอมานานจนทนไม่ไหว จึงปั้นแต่งเรื่องราวเพื่อให้ได้พบหน้าเขา ชายหนุ่มเลยไม่เก็บมาใส่ใจอะไรนัก ความกระสับกระส่ายในใจบรรเทาเบาบางลง ทว่าในอกกลับวูบโหวงเล็กน้อย

เกี้ยวของอวีชินอ่องเคลื่อนเข้าไปยังเขตพระราชฐานชั้นใน ฝนกระหน่ำหนักขึ้นเรื่อยๆ บรรดาอากาศภายในวังหลวงเห็นเพียงม่านหมอกสลัวมีดครีมีเลื่อนราว

“อ้อ” ภายในเรือนพักชั้นในสุดบนถนนตงตงจื่อ เพียงวี่กั๊ด
ผ้าเช็ดหน้า ออกแรงเม่งสุดชีวิต

เสียงครวญครางด้วยความเจ็บปวดครวคร่าแทบขาดใจที่สะกดกลิ่น
ไว้ดูเหมื่อนจะแผ่วเบาลงเมื่ออยู่ท่ามกลางเสียงฟ้าร้องคำราม แต่สำหรับคน
ใกล้ชิดที่ได้ยินกลับชวนให้สั่นสะท้านไปถึงกระดูก

สตรีคลอตลูกนับว่าเป็นการก้าวเท้าเข้าสู่ประตูผี สองมือของจิ้นชิว
กุมอ่างสำริดแน่น ขณะเดินเลาะมาตามกำแพงรั้วสีแดง ในใจอดีตอดทรมาณ
ราวกับถูกพันธรัดเอาไว้ด้วยเชือก

ครั้งล่าสุดที่ฮ่องเต้หลงเฟิงคัดเลือกนางข้าหลวงคือเมื่อสองปีก่อน
หลังจากที่นางข้าหลวงก้าวเข้าประตูเสวียนอู่มาในวังหลวงแล้ว พวกนาง
จะต้องผ่านการคัดกรองจากหลายด่าน สุดท้ายสตรีที่มีรูปลักษณ์สามัญ
จะถูกส่งตัวไปเป็นนางข้าหลวง เหลือสตรีโดดเด่นเพียงไม่กี่สิบรายเท่านั้น
ที่กลายมาเป็นหญิงซุนหวี่ หลังจากหญิงซุนหวี่ได้รับพระเมตตาแล้ว ก็แยก
ย้ายกันไปตามหกตำหนักชั้นใน

ไม่มีคนอื่นอาศัยอยู่ในเรือนเล็กในซอกมุมลับตาหลังนี้อีกแล้ว เหลือ
เพียงนางที่ไม่ใคร่สนิทสนมแต่ไม่ถึงกับห่างเหินที่อยู่เคียงข้างเพียงวี่ พวก
นางเข้าวังมาพร้อมกัน ระยะเวลาสี่ปีที่ผ่านมามีหญิงงามได้รับการคัดสรร
ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร เวลานี้ใครเล่าจะจดจำหญิงซุนหวี่สูงวัยที่ไม่ได้รับความ
โปรดปรานจากฮ่องเต้ได้อีก จากที่ไม่คุ้นเคยกัน เมื่อวันเวลาล่วงเลยไปก็
จำต้องคุ้นเคยอย่างเลี่ยงไม่ได้ แต่เรื่องใหญ่อย่างนี้ เพียงวี่กลับปิดบังนาง
เสียได้ ซ้ำยามปกตดียังใช้ผ้ารัดหน้าท้องเอาไว้ หากไม่ใช่เพราะค่านี้อวดห้อง
จนทรุดลงไปกองกับพื้น นางก็คงมองไม่ออกว่าอีกฝ่ายตั้งครรรภ์

พอคิดเช่นนั้น จิ้นชิวก็อดตะขิดตะขวงใจไม่ได้

คิดว่านางไม่รับรู้อะไรจริงๆ หรือไร ทำที่ลับๆ ล่อๆ ของเพียงวี่
กับผู้บังคับกองพันองครักษ์วังหลวงรายนั้น ต่อให้ปิดบังผู้อื่นได้แต่ก็ปิดบัง
นางไม่ได้ หญิงสาวที่เสียพรหมจรรย์จนกลายเป็นสตรีเต็มตัว ยังไม่ต้อง

พูดถึงเรื่องอื่น แต่เรื่องผีพรรณาก็เห็นได้ชัดว่าแปลงปลั่งมีน้ำมีนวลต่างไปจากเดิม ไม่เหมือนนางที่แววตาหม่นหมองลงทุกวันๆ มีดม่นไม่ต่างจากคนตาย นางก็แค่มืออยากเปิดโปง ไม่มีความจำเป็นใดต้องทำเช่นนั้น

ภายในห้องชั้นในตั้งเตี้ยงเตาหลังเล็กปูผ้าห่มลายบุปผา ฉีดยวมัวมัว นางข้าหลวงอาวุโสหน้าตาหมองคล้ำกำลังจับสองขาของผียวอวีให้แอ่กว้าง แล้วออกแรงกดหน้าท้องของนาง เจ็บปวดทรมานมากกว่าครั้งก่อนคั้นแล้ว ฟูกนอนที่ร่างเปราะไปด้วยเลือด แต่ทารกกลับไม่ยอมคลอດออกมาเสียที ไบหน้าของผียวอวีเผือดซีด เม็ดเหงื่อผุดซึ่มบนหน้าผากเกลี้ยงเกลา นิ้วมือที่จิกลงบนผ้าปูรองกำแนนจนเห็นเส้นเอ็นปูดนูน

แม้ไบหน้าจะเผือดซีดแต่ก็ยังคงงาม ยามนี้นางสวมเพียงเสื้อคลุมตัวบางที่ขึ้นไปด้วยเหงื่อ ทำให้เห็นตุ่มไตสีแดงวับแวม ผีพรรณขาวผ่องเกลี้ยงเกลา แม้กระทั่งสตรีด้วยกันเห็นแล้วก็ยังอดสะท้านไม่ได้ แล้วนับประสาอะไรกับบุรุษ

ครานี้รู้จักความเจ็บปวดแล้วระมัง? หากรู้ว่าจะต้องทุกข์ทรมานเช่นนี้ เหตุใดเวลานั้นถึงต้องละโมภในความสำเร็จลำราญเช่นนั้นด้วย จินชีวิตยืนมองอยู่ที่กรอบประตู ความขุ่นซึ่งในใจเหมือนจะบรรเทาเบาบางลงไปบ้าง

อันที่จริงหากจะเอ่ยถึงรูปลักษณะหน้าตา นางเองก็ได้ชี้รั้วชี้เหรแต่อย่างใด โทนกแก้มสูง ดวงตามีประกาย ยามแต่งแต้มประทึนผิวกึ่งดงาม นามองไม่น้อย นับแต่เล็กสูหยินของนางมักบอกนางเสมอว่า หากนางเติบโตใหญ่ต้องมีบุรุษมาหลงเสน่ห์มากมายอย่างแน่นอน จึงตัดสินใจส่งตัวนางเข้าวังแทนคุณหนู เนื่องจากฮ่องเต้ราชวงศ์ต้าอี้สองรัชสมัยที่ผ่านมามีพระชนมายุสั้นนัก หลายสกุลจึงไม่เต็มใจจะส่งตัวบุตรเข้าวัง แต่น่าเสียดายที่นางไม่มีโอกาสได้เข้าเฝ้าฮ่องเต้ และก็ไม่มียินทองมากพอจะติดสินบนพวกชั้นที่

ผียวอวีเป็นสตรีบรรณาการจากแคว้นเกาลี หน้าตาผีพรรณของ

นางชาวผ่องรับกับริมฝีปากสีแดงสด ทว่าสูงส่งย่อมพลิกกลับ¹⁷ สตรีที่
งดงามเกินไปคือบุคคลต้องห้าม ฮองเฮาที่อายุมากกว่าฮองเต๋อหลงเฟิงสองปี
หรือจะยอมให้หญิงงามวัยกำลังที่อ่อนเยาว์กว่าตนถึงยี่สิบปีเข้าไปใกล้ฮองเต๋อ?
เพราะเหตุนี้เอง เผี้ยวอวีจึงถูกกันออกจากเบื้องพระพักตร์ ‘โดยตั้งใจและ
ไม่เจตนาในบางครั้ง’

แต่ถึงกระนั้นก็เชื่อว่าอีกฝ่ายจะขาดทุนเสียทีเดี๋ยวเมื่อไร ทนความ
อ้ำว้างไม่ไหวจนถึงขั้นกล้าได้กล้าเสีย มีบุรุษรูปงามปฏิบัติกับนางอย่างดี
มอบข้าวของเครื่องประดับให้ ทั้งยังแนบชิดคลอเคลียไม่ห่าง

จินชีวมองกระดูกไหลปลาร้าของเผี้ยวอวีที่โผล่พ้นผิวผ้าไว้บวม
จินตนาการถึงความเคลิบเคลิ้มหลงใหลขององครักษ์วังหลวงรายนั้นในยาม
ที่ฝ่ามือสัมผัสผิวละเอียดปานเนื้อหยกนี้ ความรู้สึกขมเพื่อนปวตร้าก็ผุด
ขึ้นในอก

ให้ตายเถิด นี่เป็นเวลาทีควรคิดเหลวไหลเพื่อเจ้าหรือไร จินชีวลัด
ความคิดเหล่านั้น จากนั้นก็ก้าวเท้าข้างหนึ่งข้ามธรณีประตูพลงปรีเข้าไป
ขานเรียกด้วยน้ำเสียงร้อนใจ

“พี่หญิง”

¹⁷ เป็นสำนวนจีน เปรียบเปรยว่าเมื่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดพัฒนาไปยังจุดสูงสุดแล้วก็จะผัน
กลายเป็นทิศทางตรงข้าม

สาม

เด็กคลอดไม่ออก เจียวหมั้วหมั้วขุนเคื่องแม่นางเฝียวนัก ครานั้น
ตั้งครรรภ์ก็ปิดบังอำพราง กระทบถึงจ้บได้ขณะอาบน้ำตอนล่องเข้าหกเดือน
ท้องก็โตขึ้นราวกับลูกเตงโมแล้ว ทุกวันต้องรัดท้องอำพราง บอกให้นาง
เอาเด็กออกก็ไม่ยอม บอกให้แจ้งใต้เท้าช่งก็ได้ ก่อนหน้านี้สองคนยังลอบ
พบหน้ากันหลายครั้ง บุรุษเปล่าเปลี่ยว สตรีเดียวดาย นอกจากเรื่องพวก
นั้นแล้วยังจะทำสิ่งใดได้อีกเล่า จะคลอดยากคลอดก่อนกำหนดก็เป็นเพราะ
นางหาหาใส่หัวเองแท้ๆ

ความเย็นชาไร้เยื่อใยของคนในวังหลวงถูกเพาะบ่มขึ้นมาจากคืนวัน
อันยาวนาน เมื่อเจ้านายไม่เป็นที่โปรดปราน บ่าวไพร่ใต้บัญชาาก็พลอย
ลำบากทุกข์ยากไปด้วย อดไม่ได้ที่จะซัดสีหน้าไม่พอใจใส่ แล้วนับประสา
อะไรกับสตรีบรรณาการที่ถูกส่งตัวมาจากต่างแดน ห่างไกลบ้านเกิด ไร้
คนให้พึ่งพิง

อันที่จริงเจียวหมั้วหมั้วไม่รู้วิธีการทำคลอด นางไม่ชำนาญเลย
แม้แต่นิด เฝียวอวี่ในวัยสิบเจ็ดปีปวดร้าวเสียจนสับสนกระทบกันเสียงดัง

‘กึกๆ’

เหียวหม่อมมัวไม่สนใจนาง ปากยังพรวดำหนิไม่หยุด “สินทรัพย์ นารี ชื่อเสียง อาหาร นิทรา รากแห่งบาปทั้งห้า ความปรารถนาล้วนเป็นยาพิษ ความรักจากบุรุษคือสิ่งที่ตะตองไม่ได้มากที่สุด เมื่อเจ้ารับรักจากเขาก็เท่ากับรับความวิบัติมาแล้ว ไกล่ชิดยอมดี ห่างไกลกลับกลายเป็นทรมาน โหยหาแล้วก็ปรารถนา ปรารถนาแล้วก็อยากครอบครอง เกาะกระตุก เกี่ยวรัดหัวใจ วันใดที่ความวิบัติเอ่อทันจนเต็ม สิ่งที่อยู่ก็คือความทุกข์ตรม...และผู้ที่ถูกข่มขืนก็คือสตรี เวลานี้กรรมตามสนองเจ้าแล้ว”

จากนั้นนางก็สวดภาวนา ขณะที่มือยังคงเคลื่อนไหวไม่หยุด “อมิตาภพพุทธ ทรงเมตตาด้วย”

เหียวอวีฟิ่งไม่ซัด ซ้ำเวลานี้วาจของอีกฝ่ายก็ยังไม่เข้าหูนางแม้แต่นิด หม่อมมัวอาวุโสเข้าวังมาตั้งแต่อายุสิบสามปี ใช้ชีวิตทั้งชีวิตอยู่ในวังหลวง บุรุษที่เคยพบเจอในชีวิต นอกจากชองเต้แล้ว ก็มีเพียงเหล่าชั้นที่เท่า นั้นนางไม่เคยจับมือบุรุษรายใดด้วยซ้ำ แล้วจะมีความรู้สึกอันใดมาพรา้พรรณนาจากเหล่านี้

เรื่องพวกนั้นนับเป็นความสุขสมรูปแบบหนึ่ง เมื่อสัมผัสแล้วทั้งกายและใจก็ยิ่งโหยหา ยิ่งโหยหากยิ่งละโมภปรารถนา ทว่าก็ทำได้เพียงซุกซ่อนไว้ในใจ ค่อยๆ ละเลียดชิมไปอย่างช้าๆ ซาตินี้หม่อมมัวอาวุโสไม่มีทางเข้าใจแน่ และนางก็จะไม่อธิบายให้อีกฝ่ายเข้าใจเช่นกัน

“อ้า...” ท้องน้อยหดเกร็ง ปวดร้าวจนสับสนล้มกระแทกกันดัง ‘กึกๆ’

ในใจนึกถึงเพียงความเปล่าเปลี่ยวเดียวดายของวังต้องห้าม นางพลันคิดถึงร่างกายกำยำใหญ่ของผู้บังคับกองพันองครักษ์วังหลวง เวลานี้บุรุษผู้นั้นคือแรงผลักดันทั้งหมดทั้งมวลของนาง

รูปลักษณะของเขางดงาม เป็นที่พึงพาเพียงหนึ่งเดียวของนางที่ต้องอาศัยอยู่ในวังหลวงอันโดดเดี่ยวแห่งนี้ ซาติกำเนิดที่สูงศักดิ์ทำให้เขายิ่งดูเปี่ยมราศี เทียบกันแล้ว ชองเต้ที่ประจวบอยู่ในตำหนักเถียนซิงก็คงไม่ส่ง

งามกว่าเขาอย่างแน่นอน

ครั้งแรกพบหน้ากันที่ประตูเสวียนฉู่ เขาคือองครักษ์วังหลวงผู้
องอาจดงามที่ทำหน้าที่พิทักษ์ประตูตำหนักอันใหญ่โตโอฬาร กล่าวกันว่า
ประตูบานนี้เป็นประตูที่หญิงงามล้วนแต่ต้องก้าวผ่านทั้งสิ้น ด้านหลังคือ
โลกสามัญที่พวกนางจากมา ผินเพยในวังหลังที่ได้รับพระเมตตาจะสามารถ
พบหน้าญาติมิตรเป็นเวลาสั้นๆ ได้ที่ประตูนี้ ส่วนนางก็ได้แต่ยืนเหม่อลอย
อยู่ไม่ไกลออกไป แม้จะรู้ว่าตนที่ไม่ได้รับพระเมตตาอย่าอมถูกแคว้นกาลสี่
ทึงขวางอย่างไม่แยแส และไม่มีวันได้พบเห็นเงาของคนซิดไถ่ร้ายใดที่
ประตูตำหนักหลังนี้เป็นแน่

กระทั่งผู้คนจากไปหมดแล้ว นางก็ยังคงยืนอยู่ที่เดิม นางสวมชุด
นางข้าหลวงสีม่วงอ่อน เลื้อยตัวในสีขาวยพิสุทธ์ ชายกระโปรงพัดพลิ้วไปตาม
แรงลม เขาทอดสายตามองนาง ทว่าตอนที่นางเหลือบตาขึ้นมองสบ เขา
กลับเบนสายตาทนืออย่างช้าๆ

ครั้งที่สองจำไม่ได้แล้วว่าพบกันที่ใด จำได้เพียงว่าเป็นตรอกแคบ
ทอดตัวยาว นางถูกนางข้าหลวงรายหนึ่งผลักจนล้มขาแพลง จำต้องนั่งพัก
บนม้าหิน ส่วนเขาก็น่าจะเข้าวังมาปฏิบัติหน้าที่และเดินผ่านทางมาโดย
บังเอิญ นางเงยหน้าขึ้น ขณะที่เขาเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง ทันใดนั้นสายตาสองคู่
ก็มองสบกันพอดี

จำไม่ได้ว่าเขาพานางกลับเรือนฟ้านักอย่างไร ช่วยนางจัดกระดูก
อย่างไร นางเจ็บปวดจนร่ำไห้ออกมาเสียงดังเพียงใด จิตใจแหลกสลายถึง
ขั้นซบไหล่เขาแล้วร้องให้น้ำตานองขนาดไหน ไม่รู้ว่าเขาเริ่มจุ่มพิตนาง
อย่างไร จุ่มพิตแล้วก็บังคับตัวเองให้ผละออกจากนาง กลีบปากขึ้นและ
ความนุ่มนวลและแข็งแกร่งพัวพันตอบโต้กันท่ามกลางความขัดแย้ง จาก
นั้นก็ผันกลายเป็นความอลหม่านยุ่งเหยิงที่เกินกว่าจะควบคุมได้...

เขาน่าจะมีประสบการณ์ ไหล่กว้างแข็งแกร่งกำยำ เขาดันกายนาง
เข้าไปในซอกหีบเปลี่ยวร้างไร้ผู้คน จากนั้นก็ครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกครั้งเขา

จะไม่กล่าววาจายึดถือ ทั้งยังมีท่าทางเย็นชา ทว่ากับเรื่องนั้น...เขามีท่าที
ประหนึ่งหมาป่าอ่อนโยน ทำให้นางแทบหลอมละลาย มอดม้วยอยู่ใน
อ้อมอกของเขา

เขาไม่เคยเป็นฝ่ายมาพบนางก่อน ทั้งยังกล่าวว่าจะยุติความสัมพันธ์
กับนาง แต่ทุกครั้งที่หมัวมัวอาวูโล่ไปพบเขาเพื่อหยิ่งเชิง นางก็รู้ว่าเขายัง
ตัดใจจากนางไม่ขาด ทั้งที่รู้ว่าเส้นทางนี้คือหนทางตาย แต่กลับยิ่งถลาลึก
ขึ้นกว่าเก่า ถึงอย่างไรสำหรับนางแล้ว การถูกกักขังในวังหลวงชั่วชีวิต...
จะอยู่หรือตายก็ไม่ต่างกัน

ชะตาชีวิตช่างน่าคับแค้นนัก

“ซ่งเหยียน”

หัวใจปวดหนึบ จู่ๆ ปากช่องคลอดก็ขยายออกเล็กน้อย เหงื่อเย็น
ผุดซึมท่วมใบหน้า

จินชิวมูมปากกระตุก นางวางอ่างน้ำลงแล้วเดินมาจับเหงื่อให้เผียวอวี
“พี่หญิง”

เผียวอวีคว้ามือนางโดยไม่รู้ตัว ปากก็เอ่ยมาม “เขาว่าอย่างไรบ้าง”

เฮอะ! มาบัดนี้ไม่หลบเลี่ยงแล้วหรือไร จินชิวจุปากอยู่ในใจ ริม
ฝีปากคลี่ยิ้มออกมา “เขา...‘เขา’ ที่พี่หญิงพูดถึงคือผู้ใดกันแล้ว”

เผียวอวีถึงเพิ่งรู้ตัวว่าคนที่นางคว้ามือไว้คือจินชิว นางเหลือบมองไป
ทางบานหน้าต่างอย่างอ่อนแรง “เจ้าอย่าตำหนิข้าเลยที่ปิดบังเจ้า ข้ารู้ดีว่า
ข้าหาหาใส่ตัวเอง ท้ายที่สุดย่อมลงเอยไม่ดี!”

เส้นหมิวมัวเดินมาหยุดอยู่ที่ประตู พอเห็นแววปรารถนาระคนสิ้น
หวังอยู่ลึกๆ ของเผียวอวีก็ไม่กล้าตอบความจริง นางรีบกล่าว “ดูเหมือน
ว่าจะเกิดเหตุการณ์บางอย่างขึ้นในราชสำนัก คินนี่เพิ่มเวรยามองครักษ์
วังหลวงแน่นหนา อวีชินอ่องพาซื้อจื่อ่น้อยเข้าวังมาในยามดึก ผู้บัญชาการ
ซ่งกำลังสนทนากับท่านอ่องอยู่ บ่าวไม่กล้าเข้าถึงตัวเขา”

ฮ่องเต้ประจวบหน้าก ไกลจะยืนหยัดไม่ไหวอีกแล้ว ได้ยินขันทิวอาวูโล่

กล่าวว่าทรงปัสสาวะปนมูกเลือดมาสองเดือนแล้ว ระยะนี้ก็แทบจะปัสสาวะไม่ออก สะดือบวมใหญ่ขึ้นทุกที

เหี่ยวหม้ามัวถอนหายใจ “คลอดออกมาได้ก็ดี อาจจะได้เป็นไทเพย¹⁸ เพราะเห็นแก่หน้าทารกอยู่บ้าง ในวังหลวงอันกว้างใหญ่แห่งนี้ ฝ่าบาทโปรดหรือมิโปรดใคร ไซ้ว่าชั้นที่สำนักกิจการฝ่ายใน¹⁹ จะรู้ไปเสียหายเมื่อไร เจ้าынกรานว่าได้รับพระเมตตาเสียอย่าง คนอื่นก็ทำอะไรมิได้ ถึงอย่างไร เขาก็เป็นทายาทเพียงหนึ่งเดียวของฮ่องเต้พระองค์ก่อน”

‘เผียะ!’

จิ้นซิวสะบัดฝ่ามือตบปากอีกฝ่าย “ศิระษะหนักไปหรือไร ไม่ต้องการแล้วกระมัง? ราชสำนักยังไม่ประกาศออกมา ฝ่าบาทมีพระพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรงดี!”

ตัวนางกล่าวเช่นนั้น แต่แล้วจู่ๆ ก็รู้สึกเศร้าระทมขึ้นมา ทุกอย่างในวังหลวงไหลลื่นไปตามความสัมพันธ์และเงินทอง นางซึ่งมีสถานะเป็นหญิงชุนหรืออาวุโสที่ประจบประแจงไม่ได้กระทั่งชั้นที่หัวหน้างาน ถึงเวลานั้นคงเลี้ยงมีพันตอกอยู่ในบัญชีรายชื่อหญิงชุนหิวที่ต้องเข้าร่วมพิธีสังเวยชีวิตเป็นแน่

หน้าห้องช่วงล่างของเผียวอวี่ฟองขยาย นางหอบหายใจอย่างหนัก “เด็กคลอดออกมาแล้วจะอยู่ในวังหลวงนี้ไม่ได้ ต้องให้บิดาพาตัวออกไป โลกภายนอกมีท้องทุ่งมีถนนหนทาง โศกเศร้าได้ ร้องให้ได้ หัวเราะได้... ช่วยตามหาซ่ง...ซ่งเหยียนให้ข้าที อ้า!”

แม้จะอยู่ที่ราชวงศ์ต้าอี้นี้เป็นเวลาสี่ปีแล้ว ทว่าสำเนียงยามเอื้อนเอ่ยยังคงอ่อนหวานเช่นสตรีจากแคว้นเกาลี จู่ๆ ช่องท้องช่วงล่างก็หนักอึ้ง ร่างกายราวกับแขวนคว้างกลางอากาศแล้วทารกน้อยก็หลุดพรวดออกมา

¹⁸ พระมเหสี พระชายาของจักรพรรดิองค์ก่อนที่ได้ประสูติพระโอรส

¹⁹ มีหน้าที่กำกับดูแลชั้นที่และนางข้าหลวงในเขตพระราชฐานชั้นใน

เฉียวหม้วหม้วที่กำลังตัดสายสะดือหันมามอง เด็กผู้ชายตัวกลมเป็น
ก้อน สีหน้าของคนอื่นๆ ภายในห้องพลันเปลี่ยนไปในทันที

ทันใดนั้นจินชิวก็คุกเข่าลงกับพื้น นางกล่าวแสดงความยินดีทั้งน้ำตา
“ยินดีกับพี่หญิงด้วย สถานะของท่านกำลังจะเปลี่ยนไปแล้ว ข้าขอฝากชีวิต
ไว้กับท่านด้วย!”

นางไซกัศรีชะกับพื้นสองครั้ง ปาดน้ำตาแล้ววิ่งออกไปด้านนอกเรือน

“เด็กต้องอยู่นอกวังหลวง เจ้ามาฝากชีวิตกับข้าเพื่ออะไร” เฉียวอวี
เอ่ยอย่างอ่อนแรงเต็มที่ ในใจเปรมปรีดิ์นักที่ทำให้กำเนิดบุตรชายแก่ซึ่งเหยียน
จนไม่ได้ใส่ใจจินชิวที่วิ่งจนไม่เห็นเงาไปอีกทาง

“อ้า” นางรู้สึกหนักอึ้งที่ห้องน้อยอีกครั้ง

ยังมีอีกคน! เฉียวหม้วหม้ว ที่กำลังตบกันตบหลังทารกน้อยที่ร้องไห้
จ้าพลันทำอะไรไม่ถูกขึ้นมา...

**สายฝนที่กระหน่ำลงมาสาตกระหนาบานหน้าต่างจนเกิดเสียงดังเป็น
จังหวะรัวเร็ว**

‘แปะๆๆ’

โถงข้างตำหนักหย่างซิน ฮองเฮาว่านลี่ซักถามหญิงชุนหวีหน้าตา
สามัญไร้ราศีที่ทรุดตัวลงคุกเข่าอยู่เบื้องหน้า “เรื่องที่เจ้าพูดเป็นความจริง
หรือ”

“จริงเพคะ” จินชิวผงกศีรษะหนักๆ นางลงยหน้ามองใบหน้าที่ประทิน
โคมอย่างดงามของฮองเฮาว่านลี่ นี่คือนสตรีชื่อจกหาว่าไร้ฝีมือ มิเช่นนั้นคง
ไม่ถูกจวงกัยเหยเหยียบหัวมานานนับสิบปี นี่เองเป็นเหตุผลที่นางไม่ไปพบ
จวงกัยเหย เพราะผู้ที่ถูกกดขี่มานานมักปรารถนาที่จะพลิกสถานะ
และกลับมาเป็นฝ่ายกุมกระดานหมากยิ่งกว่าผู้ใด

จินชิวตอบด้วยน้ำเสียงเคารพนอบน้อมและสัตย์ซื่อเป็นอย่างยิ่ง
“จริงยิ่งกว่าจริงเพคะ เป็นองค์ชายน้อยเพคะ! ปีก่อนฝ่าบาทเสด็จมายัง

เรือนพักของแม่นางเฝียว แต่แม่นางเฝียวกลัว...กลัวว่าจะเกิดเหตุไม่คาดคิด จึงปิดบังอำพรางมาโดยตลอด กระทั่งคลอดทารกออกมาได้อย่างปลอดภัย จึงขอให้หม่อมฉันนำความมาราบพูลพระคะ”

โหนกแก้มของเฮว่านสี่กระตุกขึ้นเล็กน้อย นึกเคียดแค้นส่องเต้หลงเฟิงขึ้นมาอีกครั้งโดยไม่รู้ตัว นางจับหญิงชุนหวี่จากแคว้นเกาลีไปทิ้งในเรือนปลี๋ย่วิวเวอริมชอกหลีบตำหนักแบบนั้นแล้ว แต่เขาก็ยังจะตามกลิ่นนางเจออีกอย่างนั้นหรือ

นางไม่เชื่อสักนิดว่าสวรรค์จะเปิดโอกาสให้นางได้อย่างพอเหมาะพอเจาะเช่นนี้ แต่ตอนนั้นมีเวลาามาพิสูจน์ความจริงความเท็จ หากทารกชายถือกำเนิดขึ้น ไม่ว่าเขาจะใช้เลือดเนื้อเชื้อไขของส่องเต้หรือไม่ ขอเพียงนางยอมรับว่า ‘ใช่’ ก็ไม่มีที่สำหรับอวีชินอ่องอีก ตัวนางเองก็จะได้รั้งตำแหน่งไทเฮาแห่งวังหลังต่อไป ไม่ต้องย้ายไป ‘พักผ่อนอย่างสงบ’ ในตำหนักชิงเจียวนอกวังหลวง

เรื่องนี้สำคัญนัก ของเฮว่านสี่รีบไปครุใหญ่ แล้วทันใดนั้นก็สะบัดชายเสื้อ “เจ้านำทางข้าไปเดี๋ยวนี้”

‘ผลัะ!’

ทารกชายที่คลอดออกมาคนแรกหยุดร้องไห้ไปแล้ว เฝียวอวีตบกันทารกน้อยด้วยความร้อนใจ เฝียวหมั่มมัวกำลังเก็บกวาดข้าวของระกะระกะอยู่ด้านข้าง ทันใดนั้นเอง ประตูไม้ก็ถูกผลักออกอย่างแรง เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นสตรีสวมมงกุฎหงส์ แต่งกายด้วยอาภรณ์สูงศักดิ์ปรากฏตัวขึ้นที่ประตู ของเฮว่านสี่ยืนอยู่ด้านนอกธรณีประตูด้วยสีหน้าที่มีอาจตีความหมายได้ นางสนมที่ยืนค้อมกายก้มศีรษะต่ำอยู่ด้านหลังก็คือจิ้นชิว

สองคนอึ้งงันอยู่ที่เดิม

แคว้นเกาลีอยู่ภายใต้การปกครองของราชวงศ์ต้าอี้ นี่เป็นครั้งแรกที่เฝียวอวีได้เห็นโฉมหน้าของของเฮว่านสี่แห่งราชวงศ์ต้าอี้ที่ผู้คนกล่าวขานถึง

ในระยะใกล้ขนาดนี้ ราศีสูงศักดิ์ ทั้งยังดูต้นน้ำก่ ฝึยวอวีหันหน้าไปจ้อง
จันชิว มือที่กอดทารกสั้นเทออย่างควบคุมไม่อยู่

จันชิวขยู่ผ้าเช็ดหน้าในมือ ก่อนตัดใจเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียง
เด็ดขาด “พี่หญิงไม่ต้องตื่นกลัวไป สองเฮาทรงมีจิตใจกว้างขวางเปี่ยม
เมตตา มอบทารกให้พระนางเสียบ เส้นทางในภายภาคหน้าของเขาย่อม
ราบรื่น สองเฮาต้องทรงดูแลเขาอย่างดีแน่” นางเอ่ยวาจาจะฉาน ดวงตา
คมปลาบจ้องมองฝึยวอวี กลั้วว่าอีกฝ่ายจะเปิดโปงความจริง ทั้งยังอยาก
ให้ฝึยวอวีเข้าใจเจตนาดีของเขา

ฝึยวอวีฟังวาจาของอีกฝ่ายแล้วก็คลี่ยิ้มเฟื่อน “ที่แท้ก็เป็น ‘เรื่อง
น่ายินดี’ ของน้องเสียงนี่เอง”

รอยยิ้มนั้นไม่เผยความพิงพอใจเลยแม้แต่นิด กลับแสดงแววเยาะ
หยันและลึนห้วงออกมาหลายส่วน

สองเฮาว่านสี่นิ้วหน้า นางข้าหลวงติดตามรีบก้าวเข้าไปรับตัวเด็กมา
ทว่าพอเห็นใบหน้าแดงก่ำ ผิวพรรณที่เริ่มแปรเปลี่ยนเป็นสีม่วงก็รู้ว่าทารก
น้อยไม่มีลมหายใจแล้ว

“เสียบชีวิตแล้วพะคะ” นางข้าหลวงอุ้มเด็กมาเบื้องหน้าสองเฮาว่านสี่
สองเฮาว่านสี่มองฝ่ามือเล็กที่กำแน่นของทารกายนั้น ความหวัง
เต็มอกพลันสลายกลายเป็นเ้าถ่าน เปลือกตาบนเลิกสูงขึ้น ยามกวาดมอง
ไปรอบๆ เรือนพัก ทว่าก็เห็นเพียงผนังราบเรียบสี่ด้าน บรรยาคาศมิดหม่น
สลัว ช่องเต้หลงเฟิงทรงมีอุปนิสัยอ่อนโยน โดยเฉพาะกับสตรี สภาพเรือน
พักหลังนี้แหละหรือที่เฟิงเสด็จมาร่วมเรียงเคียงหมอนด้วย

ด้วยเหตุนี้จึงคว่ำตัวทารกมาแล้วถามฝึยวอวี “เจ้ามองข้าแล้วตอบ
มาว่า...เขาเป็นเลือดเนื้อของฝ่าบาท?”

จันชิวตัวสั่น ฝึยวอวีมองอีกฝ่ายทว่าไม่พูดไม่จา

สองเฮาว่านสี่เลิกผ้าห่มออกอย่างนี้กรังเกียด แล้วปล่อยทารกทิ้งลง
กับพื้น “ถ้าเช่นนั้นเจ้าบอกมาว่าปานแต่กำเนิดที่อกของฝ่าบาทอยู่ทางซ้าย

หรือทางขวา?”

ทารกแรกเกิดร่างกายเล็กจิ๋ว แขนขาสั้นป้อม ผิวพรรณนุ่มนวล บอบบาง เพียงอวี๊ตะเกียกตะกายเข้ามาอุ้มบุตรชาย ทว่าสองเสาว่านสี่กลับเหยียบมือนางไว้ด้วยรองเท้าบู๊ปกลายดอกโบตัน ปลายนิ้วปวดปลาบ นางเงยหน้าขึ้นอย่างไม่ได้รับความเป็นธรรม ทอดสายตามองดวงหน้าสูงศักดิ์ของนายหญิงใหญ่แห่งวังหลัง ความหวังพันหมื่นในใจก็พลันดับมอดลง

นางจ้องหน้าจิ้งฉิวอีกครั้ง ก่อนจะก้มหน้าต่ำ กัดริมฝีปากแล้วตอบเสียงแผ่ว “ซ้ายเพคะ”

ร่างกายที่เพิ่งคลอดบุตร เลื้อยฝ่าปกคลุมวับแวม ผิวพรรณแดงเรื่อทรหดทรงอวบอิมดูดี นามองจนไม่อาจละลายตา

“หึๆ...” ไม่รู้ว่าคำตอบนั้นถูกหรือผิด สองเสาปรายตามองไปหน้าอีกฝ่าย ก่อนจะยกยิ้มเยือก “ชั้นที่ เก็บกวาดเรือนพักหลังนี้ให้เรียบร้อย” กล่าวพลางย่ำเท้าลงบนผ้าปูขนาดเล็กที่ใช้รองร่างทารก จากนั้นก็ก้าวออกจากบานประตูไปอย่างขุ่นซึ่งเดือดดาล

ชั้นที่หลายรายด้านหลังเดินเรียงรายกันเข้ามา พวกเขาจุดกระซกเพียงอวี๊ที่ยามนี้อ่อนแรงขึ้นจากพื้น จากนั้นก็จับตัวเฉียวหมัวมัวไว้ ก่อนตวัดฝ่าขวัดคอปวงนางแล้ววิ่งขึ้นกับชื่อหลังคาเรือน

“อีก...ปล่อยข้า! อย่าจับตัวข้า ข้าจะกลับบ้าน!” เพียงอวี๊ถีบเท้าไปมาอย่างสุดชีวิต แต่จะมีประโยชน์อันใดกัน ชั้นที่แห่งวังต้องห้ามรายใดไม่มีพิษสงบ้างแล้ว พวกเขารู้สึกสำราญใจกับความเคียดแค้นของนางข้าหลวงและการลงโทษพวงนางอย่างไรเหตุผล แต่ละคนลงมือหนักหน่วง ชยุ่มเส้นผมนาง ทั้งยังใช้ฝ่าขวัดรอบล่าคองนาง

เพียงอวี๊ตะเกียกตะกายอย่างสิ้นหวัง นางร่ำไห้พลางเปล่งเสียงด่าทอพยายามที่จะหันมามองจิ้งฉิว “จิ้งฉิว เจียงจิ้งฉิว เจ้าทำร้ายข้าแบบนี้ ข้าไม่มีวันละเว้นเจ้าแน่...”

“อีก” ชั้นที่ออกแรงรัดแน่นขึ้น เสียงนั้นขาดหายไปใฉับพลัน

สายตาเฉียววี่ทอดมองไปยังประตูเล็กมุมหนึ่งของเรือน ในหัวปล้น
ปรากฏภาพมารดาม่ายและน้องชายที่ป่วยกระเสาะกระแสะ หวังความคิด
สุดท้ายไหล่นึกไปถึงช่งเหยียน...บุรุษแปลกหน้าเพียงหนึ่งเดียวในวังหลวง
ที่คอยปลอบประโลมนาง นอกจากเรียกเขาว่าช่งเหยียนแล้ว นางก็ไม่รู้อะไร
ที่เกี่ยวข้องกับเขาอีก หยาดน้ำตาไหลรินออกมาจากหางตา จากนั้น
สติสัมปชัญญะก็ค่อยๆ เลื่อนร่างลง

จินชิวหวาดกลัวจนสับสนกระทบกัน ‘กึกๆ’ นางโขกศีรษะกับพื้น
อย่างเอาเป็นเอาตาย “เป็นหญิงซุนหฺวีก็ย่อมมีชะตากรรมอย่างหญิงซุนหฺวี
เป็นเพราะเจ้าละโมบโลภมากเอง ประารถนาแต่บุรุษผู้นั้น หากเจ้าไม่ไปพบ
เขาก็คงไม่เกิดเรื่องพวกนี้ขึ้น มิใช่ข้าอิจฉาริษาเจ้า...ไม่ใช่ ข้าทำเช่นนั้น
ก็เพราะหวังดีต่อเจ้า! ไม่เช่นนั้น...ไม่เช่นนั้นเจ้าคิดว่าเจ้าจะรอดหรือ ต่อให้
คลอดทารกออกมาได้แล้วจะอย่างไร ถึงอย่างไรก็หนีไม่พ้นวังหลวงแห่งนี้!
เจ้ากับข้าก็ต้องถูกฝังไปพร้อมผ้าบาทอยู่ดี...”

‘ตั้ง...ตั้ง...’

หยาดน้ำตาหยดลงบนแผ่นกระเบื้องหน้านาง จินชิวที่ยามนี้สิ้นเทา
ไปทั้งกายเงยหน้าขึ้นมองเวทหนึ่ง ก่อนร่างกายปล้นอ่อนยวบไร้เรี่ยวแรง
ชั้นที่ที่เข้าเวรในเวลานี้มีนามว่ากู่เซิง เป็นบุตรบุญธรรมของซีซือจง
หัวหน้าชั้นที่ประจำสำนักชั้นที่ฝ่ายพิธีการ เขาเดินมาหยุดอยู่ข้างหน้า คิ้ว
เขนนางเอาไว้วัดวัยใบหน้าฉิกยืม ก่อนจะสั่งให้คนลากตัวเจียงจินชิวออกไป
จากห้อง

‘โครม!’

บานประตูปิดแน่นและลงกลอนจากภายนอก สองร่างที่ถูกแขวนคอ
ด้วยผ้าขาวห้อยต่อแต่งแกว่งไกวไปมา แต่เนื่องจากเฉียวหมั้วหมั้วมีรูปร่าง
อวบใหญ่ ผ่านไปค่อนข้างนางก็หลุดร่วงลงมาจากคาน ลื่นดำจุก
ปาก ร่างกายกระตุกเกร็ง กลืนอายอันน่าสะพรึงปกคลุมไปทั่ว

เส้นหมั้วหมั้วอุ้มทารกหญิงที่เพิ่งซำระล้างตัวไว้ในอ้อมแขน นางลอบ

มองลอดผ่านช่องหน้าต่างด้วยความอกันขวัญแหวน ก่อนจะก้มหน้าลงต่ำ แล้วปรือออกจากลานเรือนไปอย่างเจียบเจียบ

ยามฟ้าสาง เสียงกลองทุ้มหนักดังขึ้นจากหอคอยที่อยู่ตรงมุมกำแพง
ช่องใต้หลังเฟิงเสด็จสวรรคต หมอกยามเช้ายังไม่จางไป ว่างต้องห้ามตกอยู่ท่ามกลางความมืดมน ชั้นที่วังหลวงปั่นไต่ขึ้นไปบนหลังคาตำหนักสีเหลืองอร่าม ก่อนทรงตัวบนมุมหลังคา โบกสะบัดฉลองพระองค์ของช่องใต้หลังเฟิงพลาอ่านคำไว้อาลัย...

ลู่อันไ้ ชั้นที่ส่งสำหรับพระกระยาหารที่เพิงเลิกงานเดินผ่านประตูโซ้วอัน ก้าวไปตามริมคลองจินสุ่ย²⁰ อย่างท้อเหี่ยว ขนมหั่วในสำหรับพระกระยาหารนี้คงไม่จำเป็นอีกแล้ว แต่ละย่างก้าวของเขาล่องลอยและไร้เรี่ยวแรง

ตำแหน่งงานในวังหลวงจำแนกแยกย่อยอย่างละเอียดพิถีพิถัน ใครปรุงอาหารจานใดล้วนแต่ถูกกำหนดมาจากห้องครัวหลวงแล้วทั้งสิ้น เขาทำหน้าที่เป็นชั้นที่ส่งสำหรับพระกระยาหารมาทั้งชีวิต ก็ยังไม่เคยมีโอกาสได้ปรุงอาหารเลยแม้แต่ครั้งเดียว จะมีก็เดือนก่อนที่เข้าเวรแทนชั้นที่รายหนึ่ง และได้ทำขนมหั่วสามสี่จาน คิดไม่ถึงว่าขนมจานนั้นจะถูกพระโอบุชู้ของช่องใต้หลังเฟิง ทุกคนล้วนกล่าวว่าในที่สุดโชคก็เข้าข้างเขาแล้ว คิดไม่ถึงเลยว่าจะลวงเลยมาไม่เท่าไร เวลานี้ก็กลับกลายเป็นว่า...

ชะตาชีวิตไม่รุ่งโรจน์อย่างที่คาดหวัง เข้าวังมากกว่าสามสิบปี เวลาก็สูงวัยเต็มทีแล้ว ไม่รู้เหมือนกันว่าก่อนลงโลงจะมีเงินพอไ้ถ่ถอนสมบัติ ล้าค่ากลองนั้นกลับคืนมาหรือไม่

หัวใจหม่นมัวกลายเป็นสีเทา เขาโยนขนมทิ้งลงในคลอง หลังจาก

²⁰ คลองจินสุ่ยเป็นระบบบรรจระบายหรือคูน้ำที่สร้างรอบๆ พระราชฐานชั้นนอกและพระราชฐานชั้นในเพื่อป้องกันน้ำท่วมและการเกิดน้ำขัง

เสร็จสิ้นแล้วก็ตั้งท่าจะลุกขึ้น

“อูแ่ว...” ตอนที่ไต่ยีนเสียงร้องไห้แผ่วเบา เขาก็สะดุ้งตกใจจนมือสั่น พองยหน้าขึ้นถึงเห็นตะกร้าไม้ไผ่ที่ติดอยู่ตรงพุ่มใบบัว ดูเหมือนใน ตะกร้าจะมีเด็กน้อยอยู่คนหนึ่ง แขนขาสั้นๆ ขยับไปมาแผ่วเบา

พระพลานามัยของฮ่องเต้ไม่แข็งแรงสมบูรณ์ ไม่ได้ยินเสียงร้องไห้ ของทารกมาหลายปีแล้ว...ต้องเป็นตัวภาระที่เกิดจากนางข้าหลวงที่ทนความ เปร่าเปลี่ยวไม่ไหวสักรายกับองค์รัชชวังหลวงเป็นแน่

ชั้นที่และนางข้าหลวงในวังหลวงแม่จะแสดงสีหน้าเป็นมิตรต่อกัน ทว่าในใจลึกๆ ต่างฝ่ายต่างก็ดูแคลนกัน เขาหมุนตัวกลับ ไม่คิดจะสนใจ ทว่าเพิ่งก้าวเท้าไปได้เพียงหนึ่งก้าว เสียงร้องก็ดังขึ้นอีกครั้ง “อูแ่ว”

เสียงร้องไห้แผ่วเบาวนเวียนครูดั่งฝ่าเท้าของเขาราวกับมีความแค้น ต่อกันอย่างไรอย่างนั้น

เขาเดินเข้าไปหาทิศทางต้นเสียงอย่างอดไม่อยู่ ก่อนมองเห็นดวงหน้า เล็กขาวนวลเนียนเกลี้ยงเกลาอยู่ในตะกร้า ดูที่ว่าจะน่าจะมีเพียงลิ้มตาดูโลก ดวงตายังปิดทว่ากลับยื่นมือมาคว้านิ้วหัวแม่มือของเขาเอาไว้ เป็นแม่หนู น้อย รวากับรู้ว่าเกิดมาไม่เป็นที่ต้อนรับของใคร จึงพยายามคว้าโอกาสรอด ชีวิตเอาไว้ทุกอย่างกำลัง

มือเล็ก ผิวชมพูอวบอิม ดูเหมือนว่าออกแรงร้องเพียงนิดก็อาจทำให้ นางบาดเจ็บได้ สำหรับบุรุษที่มีอาจมีทายาทชั่วชีวิต อายุล่วงเข้าปุนนี้แล้ว แต่กลับเกิดความปรารถนาในใจขึ้นมา ภูตผีบังการเทพเทวดาชักนำให้เขา แยกเขี้ยวกล่าวกับทารกน้อย

“เจ้าตัวเล็ก ไม่ออกไปจากที่นี่ คิดว่าวังหลวงน่าอยู่หรือไร รังข้าแบบ นี้ ไม่รู้ว่าอนาคตจะเป็นเรื่องถูกหรือผิดกันแน่...”